

‘Effe pauze,’ zeg ik. Adam hoort me niet.

‘Effe pauze!!!’ schreeuw ik dicht bij zijn oor. Hij hoort me nu wel.

‘Effe dan,’ zegt hij.

‘Hoe lang moet je nog?’

‘Nog twee honden. En een bewaker.’

‘Ik vroeg hoe lang, niet hoeveel.’

‘Shit, shit, shit,’ roept hij.

‘Wat?’

‘Batterij is op.’ Adam ging zo op in het spel dat hij is vergeten de telefoon aan de oplader te doen. Dit is mijn kans.

‘Het water wacht op ons. Kom je?’ Ik gooi zijn rugzak naar hem toe.

‘Wat is dit?’

‘Je moet met me mee komen. Het is de laatste warme dag van de zomer. Volgende week begint de school weer. Je bent nog niet één keer geweest.’

Adam reikt naar zijn oplader en connect zijn mobiele telefoon. Hij glimlacht. Straks weer lekker

honden vangen in Dognite.

‘Ik hou niet van zwemmen,’ zegt hij koel, ‘dat weet je toch.’

‘Nee, dat weet ik niet,’ zeg ik.

Ik ga voor hem staan. Handen in de zij en ik buig over hem heen.

‘Laat je nou je eigen zus zitten? Hoe vaak heb ik je deze zomer niet gesmeekt? Heb je soms geen gevoel?’

Hij lacht. ‘Broers die met hun zusje naar het zwembad gaan. Niet cool. Helemaal niet cool.’

‘Wel cool. Je gaat mee.’

‘Gaan Kazimir en Louise leuk vinden.’

Ik weet al zeker wat onze ouders ervan zullen vinden. Ze staan aan Adams kant. Wat hen betreft speelt hij zijn hele zomer stuk op Dognite.

Een paar dagen geleden had ik ze gevraagd waarom ze zo moeilijk doen over dat zwemmen. ‘Het lijkt wel alsof jullie niet willen dat hij gaat!’

‘Ook al heeft hij zijn zwemdiploma,’ zei Kazimir, ‘dat maakt hem nog geen goede zwemmer.’

‘Zwemmen leer je door te zwemmen,’ zei ik.

‘Wijsneus,’ zei Louise. ‘Daar komt bij dat het chloor gewoon niet zo goed is voor Adam.’

‘Chloor is heel slecht voor hem,’ zei Kazimir nu ook.

‘En voor mij niet, dan?’

‘Adam heeft een gevoelige huid,’ zei Louise.

‘Adam is een hele gevoelige jongen,’ zei Kazimir.

‘Wanneer we met elkaar stoeien heeft hij helemaal nergens last van,’ zei ik, ‘dan gaat hij helemaal los!’

We worstelen soms op bed, zoals de worstelaars van de WWF. Het enige verschil tussen de WWF en ons is dat wat zij doen nep is, en wat wij doen echt. Als Adam me neerhaalt dan doet dat pijn. Echt pijn. We maken van het grote bed waar Adam in slaapt een arena. Onze worstelpartij begint met een kus-sengevecht en dat gevecht wordt voortgezet zonder kussens, totdat er een winnaar is.

‘Hoe vaak moet ik het nog zeggen,’ zei mama. ‘Het water is niet goed voor hem.’

‘De mens bestaat voor zeventig procent uit water,’ zei ik. Dat had ik geleerd bij biologie. ‘Dus waarom zou hij daar niet tegen kunnen?’

‘Vanwege het chloor.’

‘Maar kan ik dan wel tegen dat chloor?’

‘Ja, jij wel.’

‘Waarom hij niet?’

‘Elk mens is anders.’

‘Hij hoeft niet te zwemmen. Hij gaat gewoon met me mee en in het zwembad gaat hij lezen of Dognite spelen of iets anders.’

‘Stel je voor zeg,’ zei Kazimir, ‘dat hij niet van

plan is om te gaan zwemmen. Zie je het voor je? Hij komt aan in het zwembad. Hij ziet jou bommetjes maken.'

'Ik maak geen bommetjes.'

'En ik ben je vader niet,' zei Kazimir. Hij lachte even en vervolgde zijn verhaal: 'Dan kom je toch in de verleiding om ook te gaan springen! Ik wel.'

Louise lachte ook. 'Toen we elkaar net leerden kennen, gingen we vaak naar het zwembad. Je was gek op van de duikplank springen!'

Kazimir draaide zich naar mij toe. Hij leek klaar te zijn met de discussie.

'Daarnaast: Adam kan niet tegen die hitte,' zei Louise. 'Daar krijgt hij uitslag van.'

'Helemaal waar,' zegt Kazimir, 'was ik vergeten te melden.'

Papa is een beetje verstrooid. Een keer keek hij heel lang naar me. Toen ik vroeg wat hij zag, zei hij: 'Een kip.'

Nu vraag ik: 'Maar waarom ik wel en hij niet?'

'Waarom gaan jullie niet pingpongen?'

'We hebben al zoveel gepingpong.' Pingpongen. Raar woord om uit te spreken. Wel leuk om te doen, alleen niet de hele zomer. Echt niet.

In de kelder van ons huis staat een pingpongtafel. Als onze ouders rust nodig hebben sturen ze ons naar beneden. Toen ik jonger was, kwam ik met

mijn hoofd net boven de tafel uit. Als ik terugkom van het zwembad speel ik met Adam soms een paar potjes. Pingpongen kan hij wel, al laat hij me soms ook winnen.

Elke maand moet Adam wel een keer naar een speciale arts voor zijn allergieën – hij doet daar nooit moeilijk over, want Adam doet eigenlijk nergens moeilijk over. Meestal doet papa dat controlebezoek met hem, maar soms gaat mama ook mee, als ze vragen heeft voor de arts, over zijn voeding of zo.

In mijn eentje moet ik dan wachten tot ze thuis komen. Dat vind ik niet erg, want soms is even alleen thuis zijn best wel leuk. Waar ik niet tegen kan is dat ze me nooit vertellen hoe het ging, waardoor ik het gevoel krijg dat ik er niet bij hoor. Dat gevoel is de laatste tijd steeds sterker geworden.

Na Adams laatste bezoek aan de dokter vroeg ik hem wat ze bij hem hadden onderzocht.

Hij was pasta aan het eten; met één hand propte hij spaghetti naar binnen, in zijn andere hand had hij zijn telefoon. Hij gaf geen antwoord.

‘Wat zei de dokter?’

Toen keek hij me met een geheimzinnige glimlach aan en zei: ‘Je hoeft je niet druk te maken. Papa en mama weten toch alles,’ en dat vond ik een best wel raar antwoord. Je wilt toch weten wat je man-

keert? Zo makkelijk kwam hij niet van me af.

‘Ik maak me niet druk,’ zei ik, ‘ik wil het gewoon weten. Vertellen ze je dan niets?’

‘Er valt niks te vertellen,’ antwoordde hij terwijl hij weer verder ging met zijn spelletje.

Ik ging naast hem zitten en pakte zijn telefoon af.

‘Geef terug!’

‘Eerst vertellen.’

‘Er valt niks te vertellen.’

‘Niks te vertellen? Elke maand naar de dokter, zogenaamd voor allergieën, en er valt niks te vertellen?’

Hij probeerde de telefoon terug te pakken, maar ik sprong van hem weg. Hij zag dat het hem niet zou lukken.

‘Oké, ik zal het vertellen.’

‘Fijn!’

‘Ik ben eigenlijk een robot. Ik moet voor controle. Net als auto’s bij de APK.’

Mijn mond viel open. ‘Wat een flauwekul,’ riep ik uit.

‘Die kop van je,’ proestte hij het uit. Hij ging kapot van het lachen. ‘Daar had ik je,’ riep hij, ‘daar had ik je!’ En hij lachte hardop verder, heel tevreden met zijn grap.